

ANATOMIA TĂCERII...

Irimescu Daniel

Mi-ai aşternut un zâmbet, sub picior,
Şi scapăr ars de el pân' la călcâi,
În creştet, tâmpilele deja mă dor,
Că nu mai ştiu de pot să te mângâi.

Din necuvinte desluşesc iubirea,
Pe buza unui gând abia rostit,
Înfiripat în inima-mi ce-nsufleteşte firea,
Cu lacrima căzută din ochiu-ndrăgostit.

Ţi-am spart în mii de cioburi glăsuirea,
Sătul, de-atâta-mi lungă ascultare,
Şi, în sfârşit, am regăsit tăcerea
Într-un oftat prelung, din dulcea-ţi sărutare.